

надвия себе си, утешавахъ се съ мисълта, че тукъ стотини същества прекарватъ дене и ноще, но нищо не ми помогна.

Взе да става нетърпимо горещо; замириса на сѣроводородъ. Дълго ли кривихме по галериитѣ — не помня. Азъ вече бѣхъ забравилъ себе си и следвахъ другаритѣ си и водача. Накрай, достигнахме до едно мѣсто, което сега се разработваше. Вторачихъ погледъ, съсрѣдоточихъ внимание, за да видя какъ се копаятъ вжглищата. Вода въ изобилие течеше отъ мѣстото, което разкопавахъ. И тука работятъ хора!

При накопанитѣ каменни буци лежаха, като трупове следъ победа, дървета, които служеха за подпиране на свода. Работниците работятъ на смѣни.

Надзирателтъ ни поведе отново. Лжкатушкахме на лѣво, на дѣсно, блъскахме се о разхвърлянитѣ, случайно изваляни буци вжглища, препъвахме се о желѣзнитѣ релси, пресрѣщани често отъ рудничари, подкарали вагонетки прѣстъ, на които блещукаха като презъ мъгла малки лампички. Най-сетне, излѣзохме на бѣлъ свѣтъ. Какъ радостно въздъхнахме всички! Доволство се четѣше по лицата ни. Щастливъ се считаше всѣки, че съдбата не го е обрекла да прекара тжжната епопея на живота си въ ада . . .

